

fra Vestsjællands Amt og Vestsjællands Amts amtsborgmester for at fremsætte denne åbenbart grundløse trussel over for amtsrådsmedlemmerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Sandy Brinck som medspørger.

Kl. 15.10

Sandy Brinck (S):

Ja, man kan jo roligt kalde det et sparsomt svar, indenrigsministeren her giver. Men det kunne være rart at få en begrundelse for, hvorfor nej var så kort og klokkeklart, og måske samtidig spørge indenrigsministeren, hvad der så skal til for at være inhabil.

Ministeren må kunne forstå, at amtsrådsmedlemmerne i Vestsjællands Amt ikke nødvendigvis oplever Indenrigsministeriet som et uvildigt klageorgan, når ministeren har været involveret i sagsforløbet, dels ved ikke at advare mod at bruge truslen om erstatningsansvar, dels ved at være meget klar i sine offentlige udmeldinger om, hvad man kunne tillade sig at beslutte, da man i anden ombæring tog budgettet op. Hvad er det, der skal til for at være inhabil, hvis det ikke er en så klar involvering, som ministeren rent faktisk har været i?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg fornemmede på de spørgsmål, der blev stillet tidligere i spørgetimen, at de kritiserede ministre for ikke at give præcise svar, og så tænkte jeg, at nu ville jeg give et præcist svar. Spørgsmålet lyder, om jeg anser mig selv for inhabil, og det præcise svar er nej.

Hvis vi skal snakke mere generelt om inhabilitetsreglerne, er det sådan, at man ifølge forvaltningsloven er inhabil, hvis der foreligger omstændigheder, som er egnede til at vække tvivl om ens upartiskhed, fordi man eksempelvis har en personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald. Disse inhabilitetsregler gælder ikke kun for personer, men også for myndigheder, som derfor også kan rammes af inhabilitet, selv om forvaltningsloven som sådan ikke indeholder regler herom. Myndigheden kan selv være part i sagen eller på anden måde have en særlig interesse i sagens udfald, og i visse tilfælde vil myndighedsinhabilitet kunne opstå som følge af personlig inhabilitet hos myndighedens leder. Det kunne f.eks. være en minister.

I Indenrigs- og Sundhedsministeriet er vi altid – og det er mit bestemte indtryk, at man altid har været det – meget opmærksomme på, om der foreligger inhabilitet i en sag. Derfor har ministeriet faktisk også i flere omgange ved kongelig resolution overført sager til behandling i andre ministerier, bl.a. Justitsministeriet og Finansministeriet, fordi jeg i en række sager har været inhabil grundet mit tidligere hverv som amtsborgmester i Frederiksborg Amtskommune og i den forbindelse har deltaget i sagernes behandling i amtsligt regi. Jeg siger det sådan set bare for at understrege, at vi er meget opmærksomme på regelsættet.

Hvis man mener, at ministeriet skulle være inhabil, fordi ministeriet har meddelt Vestsjællands Amt dispensation fra tidsfristen for vedtagelse af budgettet og forud for meddelelsen af dispensation har afholdt et møde med amtskommunen, kan jeg oplyse, at det ikke gør ministeriet inhabil at behandle en tilsynssag om lovligheden af Vestsjællands Amtskommunes dispositioner.

Såfremt man sigter til, at jeg personlig skulle være inhabil ved behandling af en tilsynssag, bl.a. fordi jeg har besvaret en række spørgsmål stillet af spørgeren og hr. Ole Stavad om, hvorvidt amtsrådspolitikere kan ifalde erstatningsansvar for at have truffet beslutning om at lade amtsskatten stige, kan jeg oplyse, at ministeriet som tilsynsmyndighed allerede på det tidspunkt, hvor jeg afgav svarene, af egen drift havde vurderet sagen og konkluderet, at der ikke var erstatningsansvar for de amtsrådsmedlemmer i Vestsjællands Amtskommune, der havde besluttet at lade skatten stige. Jeg er således ikke blevet inhabil, fordi jeg har oplyst folketingsmedlemmer om denne retlige vurdering.

Nu lyser min røde lampe, men kan det tillades, at jeg gør bare en enkelt tilføjelse til det, der så konkret antydes om min medvirken?

Spørgeren skaber nogle myter, for der er jo to faser i denne sag. Der er en fase ét, der handler om, hvorvidt ministeriet er indstillet på at give dispensation, og på hvilket grundlag vi vil åbne mulighed for det, og så er der en fase to, der handler om den juridiske rækkevidde af den dispensation, der bliver givet. Det er sådan set to forskellige ting.

Det at give en kommune adgang til at genåbne budgettet er noget helt ekstraordinært. Det er derfor, det blev tydeliggjort i optakten til, at dispensationen blev givet, at hvis der skulle være basis for at tage dette ekstraordinære skridt,